

Nejvyšší soud

prostřednictvím

Krajského soudu
v Ostravě

ke sp. zn. 77 T 6/2012

Obviněná J. K. – dovolání

Podle § 265d odst. 1 písm. a) trestního řádu a ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněné **J. K.**

d o v o l á n í

proti pravomocnému rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28.6.2018 sp. zn. 1 To 69/2017, a to konkrétně proti jeho části pod bodem I., v níž byl z podnětu odvolání obviněné J. K. a P. K., manžela obviněné J. K. a zúčastněné osoby, podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 trestního řádu částečně zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.9.2017 sp. zn. 77 T 6/2012 ve vztahu k obviněné J. K. ve výrocích o vině a trestu a ve vztahu k P. K. ve výroku o zabrání věci, dále proti jeho části pod bodem II., v níž za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu bylo nově rozhodnuto tak, že se obviněná J. K. podle § 226 písm. c) trestního řádu zprošťuje obžaloby, a rovněž proti jeho části pod bodem III., v níž bylo podle § 102 trestního zákoníku uloženo zabrání náhradní hodnoty J. K. v částce 978.240 Kč a P. K. v částce 2.471.760 Kč,

a to z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, neboť napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

O d ů v o d n ě n í:

Ve věci vedené před Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 77 T 6/2012 proti obviněným D. P. a J. K., byla jmenovaná obviněná rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.9.2017 sp. zn. 77 T 6/2012 uznána vinnou zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 trestního zákoníku spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

Skutek spočíval v tom, že společně s obviněným D. P. a J. T., jehož trestní stíhání bylo zastaveno, neboť obviněný J. T. zemřel, *nejméně v období od června 2009 do března 2010 D. P., jako člen představenstva společnosti T. a. s., a J. T. jako jednatel obchodní společnosti B. - R., s. r. o., v úmyslu zkrátit daň z přidané hodnoty a získat neoprávněný majetkový prospěch na úkor České republiky se na blíže neurčeném místě nejpozději k 1.6.2009 dohodli, že společnost T. a. s., která nakupovala pohonné hmoty v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně a skladovala v daňových skladech společnosti Č., a. s., a dále je prodávala svým odběratelům, bude*

prodávat pohonné hmoty (naftu a benzín 95) společností B. - R., s. r. o., kdy D. P. a J. T. se dohodli, že budou předestírat v rozporu se skutečností, že místem dodání pohonných hmot je daňový sklad Č., a. s., a obchody tak probíhají v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, a takto jednali, přestože si byli D. P. a J. T. vědomi, že společnost T. a. s. nebyla provozovatelem daňového skladu a společnost B.-R., s. r. o., neměla uzavřenou smlouvu o skladování pohonných hmot v daňovém skladu Č., a. s., kdy fakticky došlo k dodání zboží při vyskladnění pohonných hmot z expedičních míst jednotlivých daňových skladů Č., a. s., a došlo tak k jejich uvedení do volného daňového oběhu a k fakturačně deklarovaným obchodům mezi T. a. s. a B. - R., s. r. o., uvnitř daňového skladu nedošlo, neboť jejich prodej nebyl evidován na klientském účtu T. a. s. u společnosti Č., a. s., a společnost T. a. s. tak nadále byla vlastníkem zboží nacházejícího se uvnitř daňového skladu Č., a. s., čehož si byli D. P. a J. T. vědomi, kdy společnost T. a. s. dávala společnosti Č., a. s., příkazy k vyskladnění pohonných hmot z daňového skladu do volného daňového oběhu dalším subjektům uvedeným níže, kteří dle faktur byli odběrateli B. - R., s. r. o., a tak s ohledem na ustanovení § 36 odst. 3 písm. a) zákona č. 253/2003 Sb., o dani z přidané hodnoty v tehdy platném znění (dále jen „ZDPH“) byla povinna společnost B. - R., s. r. o., fakturovat jako zdanitelné plnění cenu pohonných hmot včetně spotřební daně, což však nečinila, kdy neoprávněně společnost T. a. s. fakturovala na základě pokynů a instrukcí D. P. společnosti B. - R., s. r. o., toliko cenu prodávaných pohonných hmot bez spotřební daně,

v rozporu se skutečností takto simulovala obchodní společnost T. a. s. prodeje v režimu podmíněného osvobození společností B. - R., s. r. o., a následně D. P. podepsal a podal za společnost T. a. s. u F. ú. O. I tato nepravdivá daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíční zdaňovací období červen 2009 - březen 2010, konkrétně

Společnost T. a. s.				
měsíc/rok	Podáno dne	uskutečněná zdanitelná plnění		vlastní daňová povinnost
		základ daně	daň na výstupu	
červen/2009	28.7.2009	233 735 435 Kč	44 409 733 Kč	410 182 Kč
červenec/2009	25.8.2009	309 755 111 Kč	58 853 473 Kč	2 821 782 Kč
srpen/2009	25.9.2009	212 201 637 Kč	40 318 309 Kč	1 358 006 Kč
září/2009	26.10.2009	295 076 428 Kč	56 064 523 Kč	2 530 770 Kč
říjen/2009	25.11.2009	334 157 352 Kč	63 489 895 Kč	2 901 471 Kč
listopad/2009	28.12.2009	269 426 890 Kč	51 194 984 Kč	1 475 393 Kč
prosinec/2009	25.1.2010	311 483 960 Kč	59 181 949 Kč	1 159 346 Kč
leden/2010	25.2.2010	199 048 954 Kč	39 809 789 Kč	2 032 817 Kč
únor/2010	24.3.2010	326 389 677 Kč	65 277 935 Kč	1 664 217 Kč
březen/2010	27.4.2010	417 912 952 Kč	83 582 590 Kč	3 912 435 Kč

ve kterých byla zahrnuta uskutečněná zdanitelná plnění – dodání zboží s místem plnění v tuzemsku – konkrétně minerálních olejů pro společnost B. - R., s. r. o., (do 22.6.2009 B. *, O. – N. U., do 28.8.2009 D. H. *, O. – H.), kdy v rozporu s ustanovením § 41 odstavec 4 ZDPH a § 36 odstavec 3 písm. a) ZDPH nebyla

do základu daně zahrnuta spotřební daň z minerálních olejů (viz zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních – pozn. dále jen „ZSD“), a ve skutečnosti měla společnost T. a. s. navýšit základ daně k přidané hodnotě o tyto částky:

Měsíc	Vyskladněná nafta v l./ výše spotřební daně (v roce 2009 9,95 Kč/l, v roce 2010, 10,95 Kč/l)/DPH z této částky	Vyskladněný benzín 95 v litrech/výše spotřební daně (v roce 2009 11,84 Kč/l, v roce 2010 12,84 Kč/l)/ DPH z této částky	Výše DPH k této spotřební dani (v roce 2009 19%, v roce 2010 20%)
Červen 2009	7.670.098 l /76.317.475,10,-Kč /14.500.320,- Kč	4.938.503 l /58.471.875,22,-Kč /11.109.656,- Kč	25.609.976,- Kč
Červenec 2009	14.780.891l /147.069.865,-Kč /27.943.274,- Kč	7.611.430 l /90.119.331,20,-Kč /17.122.672,- Kč	45.065.946,- Kč
Srpen 2009	6.616.647 l /65.835.637,65,- Kč /12.508.771 Kč	2.867.939 l /33.956.397,766,- Kč /6.451.715,- Kč	18.960.486,-Kč
Září 2009	12.135.138 l /120744623,-Kč /22.941.478,-Kč	7.904.365 l /93587681,- Kč /17.781.659,- Kč	40723137,- Kč
Říjen 2009	14.280.751 l /142.093.471,- Kč /26.997.759,- Kč	8.681.869 l /102.793.328,- Kč /19.530.732, Kč	46.528.491,- Kč
Listopad 2009	10.994.818 l /109.398.439,- Kč /20.785.703,- Kč	6.759.329 l /80.030.455,- Kč /15.205.786,- Kč	35.991.489,- Kč
Prosinec 2009	12.713.946l /126.503.762,Kč /24.035.715,- Kč	9.466.411 l /112.082.306,- Kč /21.295.638,- Kč	45.331.353,- Kč
7-12 2009	79.237.289 l /788.411.025,-Kč /149.798.094, 80,- Kč	48.229.846 l /571.041.376,-Kč /108.497.241,50,- Kč	258.295.336,3,-Kč
Leden 2010	7.361.234 l /80.605.512,- Kč /16.121.102,- Kč	5.627.795 l /72.260.887,Kč /14.452.177,- Kč	31.363.502,- Kč
Únor 2010	16.911.325l /185.179.008,Kč /37.035.801,- Kč	8.852.478l /113.665.817,- Kč /22.733.163,5,- Kč	59.768.964,- Kč
Březen 2010	22.895.417 l /250.704.816,10,- Kč / 50.140.963,30,- Kč	12.145.382l /143.801.322,80,-Kč /31.188.836,- Kč	81.329.799,30,- Kč
Rok 2010	47.167.976l /516.481.337,- Kč/ 103.297.866,30,- Kč	26.625.655l /341.873.410,- Kč /64.955.947,- Kč	172.462.265,30,- Kč

Celkem			430.757.601,60,- Kč
---------------	--	--	----------------------------

kdy D. P. a J. T. byli dohodnuti, že společnost B. - R., s. r. o., taktéž nebude řádně přiznávat a platit daň z přidané hodnoty dle fakturačně vykázaných odběrů a následných prodejů,

přičemž J. T. v úmyslu zastříit místně příslušnému správci daně daňovou povinnost vyplývající z přijatých a vystavených daňových dokladů se dohodl v O. nejpozději v měsíci srpnu 2009 s J. K., že tato jako účetní společnosti B. - R., s. r. o., bude odlišně od přijatých a vystavených faktur připravovat nepravdivá přiznání k dani z přidané hodnoty za účelem neoprávněného snížení daňové povinnosti u společnosti B. - R., s. r. o., aby správce daně nezjistil, že tato společnost zboží formálně nakupuje od společnosti T. a. s. v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně a nakupuje tak fakturačně pohonné hmoty bez spotřební daně, která pak netvoří součást základu daně dle § 36 odst. 3 písm. a) ZDPH u nakoupených pohonných hmot, a aby správce daně nezjistil skutečnou výši daňových závazků této společnosti, která by měla za následek vydání zajišťovacího příkazu ze strany správce daně a ukončení obchodování se společností T. a. s. kdy takto J. K. po předchozí dohodě s J. T. připravovala vědomě následující nepravdivá daňová přiznání (vyjma daňového přiznání za 2. čtvrtletí roku 2009), podepsaná oprávněnou osobou za společnost - obviněným J. T. (jednatelem společnosti) a podali u F. ú. v P. 3 v případě daňových přiznání za zdaňovací období 3.-4. čtvrtletí roku 2009, 1.-3. měsíc roku 2010 a v případě daňového přiznání za 2. čtvrtletí 2009 u F. ú. v O. tato nepravdivá daňová přiznání:

Společnost B. – R., s. r. o.				
čtvrtletí/rok měsíc/rok	podáno dne	Přijatá zdanitelná plnění		vlastní daňová povinnost
		základ daně	odpočet daně	
2. Q/2009	28.7.2009	291 511 963 Kč	55 387 273 Kč	800 600 Kč
3. Q/2009	30.10.2009	286 073 714 Kč	54 354 006 Kč	400 206 Kč
3. Q/2009	11.1.2010	495 765 180 Kč	94 195 384 Kč	400 206 Kč
4. Q/2009	27.1.2010	1 246 701 829Kč	236 873 348 Kč	635 909 Kč
leden/2010	26.4.2010	280 827 199 Kč	56 165 440 Kč	1 009 022 Kč
únor/2010	26.4.2010	568 941 340 Kč	113 788 268 Kč	536 560 Kč
březen/2010	26.4.2010	747 824 433 Kč	149 564 887 Kč	928 515 Kč

ve kterých byly uvedeny nepravdivé (navýšené) údaje týkající se zejména výše přijatých zdanitelných plnění, a to nákupu minerálních olejů od společnosti T. a. s., kterými si společnost B. - R., s. r. o., zvyšovala daň z přidané hodnoty na vstupu a tím snižovala vlastní daňovou povinnost, kdy ve skutečnosti dle přijatých a vystavených daňových dokladů měla společnost B. - R., s. r. o., vykazovat následující daňovou povinnost:

Zdanitelná období (rok 2009 čtvrtletní plátce, rok 2010 měsíční plátce DPH)	Nákupní ceny za měsíc/ výše DPH na vstupu	Prodejní cena za měsíc/výše DPH na výstupu	Výsledná daňová povinnost
<i>DP k DPH za 3.čtvrtletí 2009</i>	<i>534.852.350,- Kč/ 101.621.946,- Kč</i>	<i>995.242.566,- Kč/ 189.096.086,- Kč</i>	<i>87.474.140,- Kč</i>
<i>DP k DPH za 4.čtvrtletí 2009</i>	<i>666.194.700,- Kč/ 126.766.843,- Kč</i>	<i>1.241.982.458,Kč /235.976.515,- Kč</i>	<i>108.975.783,- Kč</i>
<i>Leden 2010</i>	<i>150.485.400,-Kč /30.097.080,- Kč</i>	<i>263.983.113,- Kč/ 52.796.622,- Kč</i>	<i>22.699.542,- Kč</i>
<i>Únor 2010</i>	<i>307.271.550,Kč /61.454.310,- Kč</i>	<i>503.046.215,-Kč /100.609.243,- Kč</i>	<i>39.154.933,- Kč</i>
<i>Březen 2010</i>	<i>417.173.950,-Kč /83.434.790,- Kč</i>	<i>853.550.247,- Kč /170.710.049,- Kč</i>	<i>87.275.259,- Kč</i>

*přičemž tato shora uvedená uskutečněná/přijatá zdanitelná plnění se týkala minerálních olejů, které společnost T. a. s. I) nakupovala na základě rámcové kupní smlouvy č. * ze dne 14.7.2006 a následných dodatků č. 1-7 mezi společnostmi Č., a. s., (jako prodávající) a T. a. s. (jako kupující) a se kterými nakládala na základě II) smlouvy o poskytování služeb při nakládání s minerálními oleji a jejich příloh, uzavřené dne 11.1.2008 a platné do 31.7.2009 mezi týmiž subjekty (společností T. a. s. jako klientem), III) smlouvy o poskytování služeb při nakládání s minerálními oleji a jejich příloh, uzavřené dne 14.8.2009 mezi týmiž subjekty, minerální oleje byly odebírány na výdejních terminálech společnosti Č., a. s., na základě objednávek, vystavovaných oprávněnými osobami dle smlouvy zastupujícími společnost T. a. s. a zboží bylo bezprostředně bez dalšího skladování či přepracování dodáváno na čerpací stanice dle dispozic v objednávkách koncových odběratelů, kterými byly společnosti D. CZ, a. s., E., spol. s r.o., E.- b. T., a P. P., spol. s r.o.,*

spotřební daň, nezahrnutou do základu DPH jako součást poskytnutého zdanitelného plnění, však společnost T. a. s. zároveň fakturovala společnosti B. - R., s. r. o., v rozporu se zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních formou v tehdy platném znění (dále jen ZSD zálohových faktur a měsíčního vyúčtování spotřební daně, neboť ve smyslu příslušných ustanovení ZSD zaúčtování a vypořádání spotřební daně přísluší pouze plátcí, kterým v tomto případě byla společnost Č., a. s., a následně společnost B. - R., s. r. o., toto zboží fakturovala již se spotřební daní výše uvedeným koncovým odběratelům,

to vše činili D. P., J. T. a od měsíce srpna 2009 i J. K. s cílem zkrátit daň z přidané hodnoty společností T. a. s., neboť povinnost zahrnout spotřební daň do základu daně z přidané hodnoty vznikla již společnosti T. a. s. při vyskladnění zboží z daňového skladu společnosti Č., a. s., a společnost B. - R., s. r. o., která dále fakturovala minerální oleje se spotřební daní, výše uvedeným způsobem zvyšovala základ daně z přidané hodnoty z přijatých zdanitelných plnění, čímž si snižovala vlastní daňovou povinnost, kdy

obviněný D. P. (nejprve jako prokurista společnosti, později jako člen představenstva) byl po celé uvedené období osobou oprávněnou k vystavování objednávek a též

osobou oprávněnou k naskladnění zboží, a dále za období červen 2009 – březen 2010 podepisoval jako oprávněná osoba (člen představenstva) shora uvedená daňová příznání k dani z přidané hodnoty za společnost T. a. s. a zároveň za tuto společnost jednal navenek (podepisoval smlouvy či dodatky ke smlouvám),

obviněný J. T. za společnost B. - R., s. r. o., jejímž byl jediným jednatelem, vystavoval v období od června 2009 do března 2010 faktury výše uvedeným koncovým odběratelům minerálních olejů a podepisoval jako oprávněná osoba shora uvedená daňová příznání k dani z přidané hodnoty za společnost B. - R., s. r. o.,

obviněná J. K. sestavovala nepravdivá daňová příznání, následně podávaná za společnost B. - R., s. r. o., a jednala na základě plné moci za společnost B. - R., s. r. o., s finančními úřady,

a takto D. P. v součinnosti s J. T. zkrátili daň z přidané hodnoty v celkové výši 430.757.601,60 Kč, kdy J. K. společně s těmito obviněnými se svým jednáním podílela na zkrácení daně z přidané hodnoty za uvedené období v celkové výši 405.147.625,60 Kč, přičemž uvedená škoda byla způsobena za společnost T. a. s. českému státu zastoupenému F. ú. v O. I.

Za výše uvedené protiprávní jednání byla obviněná J. K. podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 6 let a pro výkon tohoto trestu byla podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazena do věznice s ostrahou. Dále byl obviněný podle § 70 odst. 1 trestního zákona uložen trest propadnutí věci, a to finančních prostředků, které se nacházejí na účtech a v částkách specifikovaných ve výroku o uložení tohoto druhu trestu. Podle § 73 odst. 1, 2 trestního zákoníku byl obviněný taktéž uložen trest zákazu činnosti spočívající zákazu výkonu podnikatelské činnosti v oboru činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence ve výměře 4 roků. Soud dále rozhodl o trestu ve vztahu ke spoluobviněnému D. P. a v neposlední řadě rozhodl podle § 101 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku o zabrání věci z majetku P. K., a to finančních prostředků na účtech a v částkách specifikovaných ve výroku.

Odsuzující rozsudek krajského soudu napadla obviněná J. K. odvoláním, které směřovala do všech jeho výroků. Ve prospěch obviněné podal odvolání rovněž její manžel P. K., coby osoba blízká. P. K. podal odvolání i jako zúčastněná osoba.

Vrchní soud v Olomouci z podnětu odvolání obviněné J. K. a P. K. rozsudkem ze dne 28.6.2018 sp. zn. 1 To 69/2017 podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 trestního řádu částečně zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.9.2017 sp. zn. 77 T 6/2012, ve vztahu k obviněné J. K. ve výrociích o vině a trestu a ve vztahu k P. K. ve výroku o zabrání věci. Následně za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu nově rozhodl tak, že obviněnou J. K. podle § 226 písm. c) trestního řádu zprostil obžaloby pro skutek, v němž bylo obžalobou spatřováno spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Dále bylo, mimo jiné s ohledem na zrušení výroku o propadnutí věci obviněné, uloženo ochranné opatření zabrání náhradní hodnoty podle § 102 trestního zákoníku. Současně Vrchní soud v Olomouci podle § 256

trestního řádu zamítl odvolání spoluobviněného D. P., které směřovalo do výroku o trestu (do tohoto výroku dovolání podáváno není).

Uvedeným rozhodnutím předcházela původní rozhodnutí nalézacího i odvolacího soudu. Již v prvním rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2.12.2014 sp. zn. 77 T 6/2012 byli obviněná J. K. i obviněný D. P. uznáni vinnými ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Oba obvinění byli odsouzeni k nepodmíněným trestům odnětí svobody, k peněžitým trestům, k trestům propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty a k trestům zákazu činnosti. Soud rozhodl také o zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty podle § 101 odst. 2 písm. a), b), c) trestního zákoníku.

Proti tomuto rozsudku podali obviněná J. K., jakož i obviněný D. P. a také manžel obviněné a zúčastněná osoba P. K., odvolání, o kterých rozhodl Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 10.3.2016 sp. zn. 1 To 46/2015 tak, že podle § 258 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 trestního řádu částečně zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a podle § 259 odst. 1 trestního řádu, a to ve výroku o trestu obviněného D. P., v celém rozsahu u obviněné J. K. a ve výroku o zabrání věci z majetku P. K. Podle § 259 odst. 1 trestního řádu ve zrušené části vrátil věc soudu prvního stupně, aby učinil rozhodnutí nové. Odvolání dalších zúčastněných osob odvolací soud zamítl podle § 256 trestního řádu.

Vrchní soud v Olomouci se v tomto svém usnesení neztotožnil s jednoznačným závěrem nalézacího soudu, že obviněná J. K. jako účetní společnosti B. - R., s. r. o., se zemřelým J. T. odlišně od přijatých a vystavených faktur připravovala nepravdivá přiznání k DPH. Dosud provedené dokazování označil za neúplné a nepostačující k odsouzení. Odvolací soud považoval za neprokázané, že obviněná od společnosti B. - R., s. r. o., dostávala správné údaje o vstupech a výstupech a pravdivé účetní doklady, a že údaje v nich sama zkreslovala, aby zakryla páchanou trestnou činnost a umožnila její pokračování. Obviněnou by podle vrchního soudu bylo možno uznat vinnou jen za situace, kdy by provedeným dokazováním bylo zjištěno, že se jí dostávaly skutečně relevantní informace o reálně proběhlých obchodech a obviněná ve výkazech měla částky výrazně vyšší k zakrytí daňové povinnosti. Soudu prvního stupně odvolací soud uložil k objasnění skutkového stavu věci doplnit dokazování v tom směru, že si od obviněné obstará účetnictví a nejlépe přibráním znalce z oboru účetnictví zjistí, zda v účetnictví docházelo ze strany obviněné ke svévolným změnám deklarace finančních toků a v jaké výši.

Krajský soud v Ostravě se po vrácení věci podle uloženého pokynu pokusil od obviněné J. K. zjistit rozhodné skutečnosti a opatřit účetní podklady, ovšem neúspěšně, neboť obviněná využila svého práva a odmítla vypovídat. Z jejích předchozích výpovědí vyplynulo, že žádné účetní doklady ani evidenci společnosti B. - R., s. r. o., nemá. Vzhledem k této skutečnosti soud doplnil dokazování o výslech dalších osob, které přicházely do styku s obviněnou a se zemřelým J. T. Takto soud vyslechl svědky D. T., T. T. a J. P. Nalézací soud dále znovu přečetl k důkazu již jedenkrát provedené listinné materiály, které měly podle jeho názoru stěžejní význam pro posouzení subjektivní stránky obviněné J. K. (protokol o ústním jednání F. ú. v O., zprávu o vytýkacím řízení F. ú. v O., protokol C. ú. v O.) a opakovaně přehrál odposlech mezi obviněnou a zemřelým J. T. ze dne 24.5.2010 v čase 10:26 hod.

Po takto doplněném dokazování nalézací soud znovu přistoupil k vyhodnocení důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, přičemž své skutkové a následně i právní úvahy ve vztahu k posouzení viny obviněné J. K. podrobně rozvedl zejména na stranách 62-70 odůvodnění rozsudku ze dne 14.9.2017. Nutno předeslat, že za jediné důkazy usvědčující obviněnou z trestné činnosti nebyly nalézacím soudem označeny pouze odposlech ze dne 24.5.2010 a listinné důkazy o platbách ve výši 200.000 Kč měsíčně ze strany společnosti B. - R., s. r. o., ve prospěch obviněné, které obviněná nepřiznala do svých zdanitelných příjmů. Krajský soud v Ostravě neměl o subjektivní stránce jednání obviněné žádných pochyb, přičemž učinil závěr, že obviněná věděla o protiprávnosti svého jednání a následek v podobě zkrácení daně pod příslibem měsíční odměny ve výši 200.000 Kč způsobit chtěla.

Vrchní soud v Olomouci v rozsudku ze dne 28.6.2018 sp. zn. 1 To 69/2017 odůvodnil zprošťující výrok ve vztahu k obviněné J. K. tím, že se nalézací soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu a že vznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Závěrům soudu prvního stupně nemohl přisvědčit. Předně se odvolací soud pozastavil nad způsobem, s jakým se nalézací soud vypořádal s jeho předchozím rozhodnutím, když konstatoval, že doplnění dokazování ve vztahu ke vstupním informacím obviněné není možné a pokud jde o subjektivní stránku, opřel své rozhodnutí mimo jiné o odposlech již jednou provedený a vyhodnocený. I odvolací soud tento důkaz ve veřejném zasedání o odvolání provedl k důkazu předložením jeho písemného doslovného přepisu, jak jej provedl nalézací soud při hlavním líčení dne 14.9.2017. K tomuto důkazu odvolací soud předně poukázal na datum jeho pořízení a na to, že se týkal přiznání za duben 2010, přičemž trestná činnost vymezená rozsudkem skončila k březnu 2010. Podle hodnocení odvolacího soudu z rozhovoru dále vyplynulo, že obviněná nechtěla zvyšovat náklady společnosti za účelem snížení základu pro výpočet DPH a zároveň že měla pochybnosti o správnosti údajů, které dostala. Ze vzájemného vykání telefonujících odvolací soud dovodil formálnost vztahu mezi obviněnou J. K. a J. T. Soud uzavřel, že byť existovalo důvodné podezření, že obviněná minimálně mohla vědět na základě dalších informací, které dostávala, že podává zkreslená daňová přiznání, šlo pouze o jednu z eventualit. Závěrům nalézacího soudu vyvozených z nestandardní výše vyplácené odměny, kterou obviněná ani nezavedla do svých daňových přiznání, oponoval odvolací soud transparentností cesty plateb od zemřelého na jeden konkrétní účet obviněné. Z celého spisového materiálu nevyplývala ani předchozí domluva obviněné se zemřelým J. T. Proti vědomé účasti obviněné na trestné činnosti má svědčit i fakt, že nebylo prokázáno propojení obviněné s obviněným D. P. Přes konstatování úplného a řádně provedeného dokazování Vrchní soud v Olomouci vzhledem k pochybám o úmyslném zapojení obviněné do trestné činnosti za použití zásady in dubio pro reo obviněnou obžaloby zprostil.

S rozhodnutím odvolacího Vrchního soudu v Olomouci se z níže uvedených důvodů nelze ztotožnit.

Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.9.2017 sp. zn. 77 T 6/2012 vyplývá, že při posouzení jednání obviněné vycházel v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti vyjádřenou v § 2 odst. 5 trestního řádu z komplexních výsledků dokazování, které umožňovalo ve věci spolehlivě rozhodnout a uznat obviněnou vinnou zločinem zkrácení daně, poplatku

a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 trestního zákoníku i při plném zachování zásady in dubio pro reo. Krajský soud současně provedené důkazy v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu velice pečlivě, přesvědčivě a logickým způsobem nevzbuzujícím žádné pochybnosti vyhodnotil a vyvodil z nich rovněž odpovídající skutková zjištění, která správně právně kvalifikoval. V tomto směru lze odkázat na precizně zpracované odůvodnění označeného rozsudku nalézacího soudu, které bezezbytku splnilo všechny požadavky kladené na obsahové náležitosti odůvodnění rozsudku podle § 125 odst. 1 trestního řádu. Porovnáním rozsahu a zejména vlastního obsahu odůvodnění rozsudku nalézacího soudu na jedné straně a rozsudku odvolacího soudu na straně druhé, si nelze nevšimnout, že Krajský soud v Ostravě se v daném ohledu s provedenými důkazy a se všemi okolnostmi významnými pro správné rozhodnutí vypořádal velice podrobně a přiléhavě, zatímco to samé již nelze uvést k rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci. Odvolací soud jednoznačně komplexní, ve všech vzájemných souvislostech přijaté, a v odůvodnění odsuzujícího rozsudku také velmi podrobně nastíněné závěry nalézacího soudu, odmítl vyslovením svých jen povrchně sdělených pochybností k interpretaci pouze několika málo vybraných důkazů, zhodnocených izolovaně, bez návaznosti na další důkazy, zejména bez návaznosti na ty důkazy, které svědčily v neprospěch obviněné. Vyhodnocením těchto se přitom odvolací soud vůbec neobtěžoval a zcela je opomenul.

Vrchní soud v Olomouci tak ve svém rozhodnutí navodil klamné zdání, že Krajský soud v Ostravě výrok o vině obviněné J. K. důkazně založil toliko na výstupu z odposlechu jednoho telefonického hovoru mezi obviněnou a J. T. ze dne 24.5.2010 a na tom, že podle provedených důkazů měla obviněná inkasovat za svou činnost pro společnost B. - R., s. r. o., respektive pro J. T., nestandardně vysokou částku 200.000 Kč měsíčně mimo své zdaněné příjmy. Uvedený přístup Vrchního soudu v Olomouci, jenž vyplývá z bodů 48. a 49. odůvodnění jeho rozsudku, vůbec neodpovídá skutečnému stavu věci a je notně zjednodušující. Obviněná J. K. byla v závěrech nalézacího soudu usvědčována mnohem širším okruhem důkazů, než toliko těmi dvěma důkazy, respektive okolnostmi podle odvolacího soudu z nich vyplývajících, jimž se odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku věnoval a na nichž založil existenci údajné důvodné pochybnosti o úmyslném zavinění obviněné. Lze plně odkázat na část odůvodnění rozsudku nalézacího soudu na stranách 62 až 70, kde Krajský soud v Ostravě označil usvědčující důkazy, podrobně rozvedl okolnosti z nich vyplývající a tyto ve vzájemných souvislostech vyhodnotil. Z těch důkazů, které odvolací soud ve svých úvahách ignoroval, se jednalo zejména o následující:

- z protokolu o ústním jednání u F. ú. v O. s J. K. ze dne 3.9.2009 (č. l. 1082-1085/sv. 4 trestního spisu) jednoznačně vyplynulo, že obviněná si byla dobře vědoma principu obchodování společnosti B. - R., s. r. o., tedy že zboží tato společnost nakupovala od společnosti T. a. s. v daňovém skladu v režimu podmíněného osvobození bez spotřební daně, načež až následně při prodeji svým odběratelům společnost B. - R., s. r. o., k ceně, za niž zboží nakoupila, připočítala spotřební daň a marži, přičemž teprve takto vytvořená cena tvořila základ pro DPH. Z uvedeného protokolu je tedy zřejmé, že J. K. si byla vědoma toho, že společnost B. - R., s. r. o., deklarovala svým odběratelům, že je subjektem uvádějícím zboží z režimu podmíněného osvobození do volného oběhu. Za dané situace si musela být vědoma, s ohledem na enormní rozdíl mezi

jejím prostřednictvím v daňovém řízení deklarovanou nízkou daňovou povinností a daňovou povinností skutečnou, jejíž značnou výší musela vzhledem ke svým znalostem rozhodných okolností a odborným zkušenostem v oboru očekávat (spotřební daň tvořila cca 50 % prodejní ceny a do základu pro výpočet DPH vstoupila až po nákupu od společnosti T. a. s. a před prodejem koncovým odběratelům), že společnost B. - R., s. r. o., krátí v podaných daňových přiznáních povinnosti k DPH,

- vědomí J. K. o povaze obchodů společnosti B. - R., s. r. o., je zřejmé i z toho, že to musela být ona, kdo správci daně předložil smlouvu o obchodování se společností T. a. s. (č. l. 1086-1090/sv. 4 trestního spisu), k čemuž nalézací soud poznamenal, že to sice přímo nevyplývá z protokolu o ústním jednání (jiná alternativa se však jeví jako stěží myslitelná), nicméně za rozhodné označil to, že sama obviněná při výslechu připustila, že smlouvu četla a J. T. jí princip obchodování na daňovém skladu vysvětlil,
- odvolací soud vůbec nezohlednil, že J. K. měla k dispozici při tvorbě daňových přiznání výpisy z bankovních účtů společnosti B.-R., s. r. o., což sama při výslechu potvrdila. Potvrdil to ve své výpovědi i T. T. Bez výpisů z účtů by nemohla obviněná ostatně ani kontrolovat platby, což měla podle své výpovědi činit. Musel jí být tudíž znám zcela zřejmý nepoměr mezi zkreslenou deklarovanou daňovou povinností a daňovou povinností, která by odpovídala údajům vyplývajícím z pohybů na účtu,
- odvolací soud se vůbec nezabýval ani tím, že správci daně byly předkládány soupisy faktur v programu KALKUL, kterým disponovala výhradně J. K., přičemž společnost B. - R., s. r. o., používala jiný účetní systém, a to systém WINDUO. Právě tato skutečnost umožnila manuálně vytvářet kreativní účetnictví vedoucí k následnému zkreslení daňové povinnosti. K daňovým přiznáním byly předkládány sestavy uskutečněných plnění v systému KALKUL licencovaného na J. K. Krajský soud v Ostravě přijal jediný v úvahu připadající závěr, že každé plnění musela do systému KALKUL (ze systému WINDUO) vložit právě obviněná. Nalézací soud správně poukázal na některé z případů manipulace navyšování výdajů společnost B. - R., s. r. o., ve vztahu k nákupům od společnosti T. a. s. na straně 64 rozsudku. Jestliže obviněná disponovala bankovními výpisy, jak ostatně bylo důkazně doloženo, musela si být vědoma markantních rozdílů mezi skutečnými částkami z přijatých plnění a účelově navýšenými hodnotami přijatých faktur deklarovanými správci daně, tak jak byly uvedeny v soupisech tvořících podklad pro přiznání k DPH, které sama vytvořila. Přesto při kontrole finančních toků žádný problém údajně nezjistila, jak sama vypověděla,
- ostatně mimo hodnocení odvolacího soudu zůstala daňová přiznání společnosti B. - R., s. r. o., (č. l. 997-1070/ sv. 4. trestního spisu) i listinné podklady ke skutečné daňové povinnosti, zejména dodatečné platební výměry (č. l. 2889-2950/ sv. 11. trestního spisu). Odvolací soud se tak ani nezabýval enormním rozdílem mezi za zásadního přispění obviněné správci daně deklarovanou daňovou povinností a povinností, která měla být přiznána podle skutečnosti, přičemž tento rozdíl fakticky vylučuje nahodilou chybu a nepřipouští nějaké opomenutí, nepozornost či přehlédnutí rozhodných skutečností. Pro přehlednost je namístě zopakovat, že se jednalo o následující rozdíly:

Období	Deklarovaná povinnost	Skutečná povinnost
2Q 2009	804.600,- Kč	47.497.344,- Kč

3Q 2009	400.206,-Kč	87.319.148,- Kč
4Q2009	400.206,- Kč	145.271.299,- Kč
Leden 2010	1.009.022,- Kč	26.955.317,- Kč
Únor 2010	536.560,- Kč	55.430.665,- Kč
Březen 2010	928.515,- Kč	67.050.815,- Kč

Jestliže odvolací soud shora uvedené důkazně podložené skutečnosti ponechal zcela bez povšimnutí, nijak se jimi nezabýval a fakticky tím ponechal bez jakéhokoli zásahu původní závěry soudu nalézacího k uvedeným skutečnostem (§ 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu), na nichž krajský soud vystavěl svůj výrok o vině, dostal se tak nejen do rozporu s § 263 odst. 7 část první věty za středníkem trestního řádu, § 253 odst. 3 trestního řádu a se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 trestního řádu, když nehodnotil důkazy po pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Odvolací soud tak i navodil stav, kdy jeho skutková zjištění jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy, zejména proto, že opomenul hodnocení stěžejních důkazů a z nich vyplývající zásadní skutková zjištění. V jeho skutkových zjištěních, a z nich vyvozených právních závěrech, pak vznikly při zohlednění skutkových zjištění soudu nalézacího, do nichž nebylo činností odvolacího soudu nijak zasaženo, fatální logické rozpory.

Extrémní rozpory mezi provedenými důkazy a zjištěními, jež z nich činí Vrchní soud v Olomouci, lze ovšem dovodit i z vlastního obsahu napadeného rozsudku tohoto soudu. V kontextu se shora popsanými okolnostmi, jež vyplynuly z důkazů provedených nalézacím soudem v hlavním líčení, vykazuje zjevné vady hodnocení předmětného odposlechu ze strany odvolacího soudu. Přitom je možno polemizovat již s tím, zda způsob provedení tohoto důkazu ve veřejném zasedání před odvolacím soudem byl zcela v souladu se zásadou bezprostřednosti. Zatímco nalézací soud důkaz provedl přehráním odposlechu, odvolací soud důkaz toliko předložil stranám v podobě jeho písemného doslovného záznamu. Význam pro skutkové zjištění totiž neměl v případě tohoto odposlechu jen vlastní obsah verbální komunikace, nýbrž i to, jak její aktéři v rozhovoru reagovali mimoslovně, čemu a jak se podivovali, naopak co je ponechalo bez reakce, ačkoli by ji bylo možno vzhledem k okolnostem očekávat, čemu a proč se smáli apod. Takto je závěr odvolacího soudu o formálnosti vztahu obviněné a J. T. dovozený jen ze skutečnosti, že si v rozhovoru vykali, neúplný a bez významu pro skutkové závěry o vině. Vždyť nelze vyloučit trestnou odpovědnost jen z toho důvodu, že si pachatelé vykájí. Naopak vykáním komunikující osoby vyjadřují vzájemný respekt, přičemž v případě obviněné a J. T. mohla být příčinou vykání nejen vzájemná úcta a snaha po oboustranně výhodné součinnosti, ale například i to, že si tyto osoby ještě neujasnily, kdo z nich je osobou tzv. společensky významnější, která by měla jako první navrhnout tykání. Přitom není důvod se domnívat, že by bylo vzhledem k charakteru trestné činnosti a roli jednotlivých aktérů při jejím páchání nezbytně nutné, aby vedli komunikaci v jednotném čísle. Stěží je možno hovořit o ryze formálním vztahu, pokud obviněná J. K. se J. T. na počátku hovoru svěčila, že včera po hokeji strávila mládí v koupelně a dále použila slovní spojení typu: „úplně natvrdo“, „fakt jela podle skutečnosti, jo opravdu těžká hrubá skutečnost“, „to je mínus jak prase“ atd. Zájem obou hovořících se operativně osobně setkat ke spokojenosti obou za účelem probrání podrobností a naopak nechota věc řešit po telefonu, včetně řešení možnosti odposlouchávání, z hovoru vyplývá zcela jednoznačně.

Zpochybnit samozřejmě nelze datum, kdy byl záznam pořízen, v návaznosti na období, kdy mělo podle vymezení ve skutku docházet k trestné činnosti, což na druhou stranu ovšem nevylučuje, že by obsah rozhovoru nemohl mít význam i pro posouzení vztahů existujících mezi obviněnou a J. T. v době předcházející. V kontextu s vyhodnocením jiných důkazů je naopak třeba dojít k opačnému závěru. Skutečnému obsahu odposlechu vůbec neodpovídá ten závěr odvolacího soudu, údajně vplynuvší z rozhovoru, že obviněná nechtěla zvyšovat náklady společnosti za účelem snížení základu pro výpočet DPH. Obviněná o nákladech nehovořila, naopak v rozhovoru uvedla, že se dopočítala ztráty („mínus jako prase“), přičemž s vědomím možného odposlechu hovorů J. T. sdělila, že se jí nechce zkreslovat příjmy ve smyslu doložení do účetnictví vymyšlených příjmů jen z důvodu, aby správce daně na daňový subjekt nehleděl „blbě“. To lze samozřejmě vyložit i tak, že v případě daňového přiznání za duben 2010 v reakci na ztrátu (vzhledem ke způsobu obchodování společnosti B. - R., s. r. o., počtu zaměstnanců a obchodované komoditě v podstatě za normálního běhu událostí nemyslitelnou) zjištěnou obviněnou na podkladě J. T. předložených dokladů, obviněná nepovažovala za nezbytné odvádět pozornost daňového úřadu tím, že by se ztráta eliminovala fiktivními příjmy.

Ohledně závěru odvolacího soudu o pochybnostech obviněné o správnosti údajů, je nutno poukázat i na výpověď samotné obviněné, podle níž se žádné nedostatky v průběhu její činnosti neobjevily a nikdy ani na podkladě bankovních výpisů nezjistila chybu mezi zaúčtováním plateb a fakturami. Rovněž je třeba zdůraznit, že význam nemůže mít pouze to, co obviněná při propočítávání podkladů v květnu 2010 zjistila, nýbrž i to, jak na učiněná zjištění v telefonu reagovala. Při zcela nové zkušenosti s pochybnostmi o správnosti předložených účetních dokladů by neuváděla, že je tam „mínus jak prase“ a přitom se tomuto zjištění pousmívala. Naopak při předchozích údajně výhradně bezproblémových zkušenostech s činností pro společnost B. - R., s. r. o., by obviněná musela být nepochybně minimálně v rozpacích z toho, že oproti deklarovaným ziskům zjistila skutečnost, že společnost B. - R., s. r. o., prodává zboží za nižší než nákupní ceny, dostává se do ztráty a zisk musí realizovat z operací týkajících se daní. Soudem nebyla nijak zhodnocena ani z hovoru patrná vědomost obviněné J. K. o možnosti odposlechu hovorů. To totiž opět jen potvrzuje její uvědomění si, že činnost společnosti B. - R., s. r. o., jakož i její služby pro tuto společnost, nejsou v souladu se zákonem, a to až do takové míry, že mohou být dokonce předmětem odposlouchávání ze strany příslušných státních orgánů. Významná pro komplexní posouzení tak nejsou jen z úst obviněné vyslovená slovní spojení (například že to klidně řekne do telefonu „ať ji klidně poslouchá, kdo chce, že počítala natvrdo, což má za následek, že se chce ve středu, čtvrtek sejít na trošku dýl“), nýbrž i to, že jsou vůbec ve vzájemné komunikaci mezi obviněnou a J. T. nastolena témata týkající se eventuality vytváření smyšlených příjmů, možnosti odposlouchávání, nutnosti řešit zjištění o obchodování z daňového pohledu nepříjemná nikoli po telefonu, ale na osobních schůzkách, ačkoli celá spolupráce má podle obviněné probíhat zcela standardně a bezproblémově.

Pakliže odvolací soud založil své pochybnosti o úmyslném zapojení obviněné J. K. do trestné činnosti i na tom, že si platby od zemřelého J. T. nechala posílat na jeden svůj účet, což má svědčit o nějaké transparentnosti jednání obviněné, nelze ani v tom dát odvolacímu soudu za pravdu. O nějakém transparentním postupu nemůže být za situace, kdy obviněná zjevně zatají příjmy v milionových hodnotách, v porovnání s jejími obvyklými příjmy zcela nestandardních, před daňovým orgánem (se zjevnou

nesmyslností její obhajoby, kterou se snažila v hlavním líčení vysvětlit tento svůj postup, se zcela správně vypořádal nalézací soud na straně 66 svého rozsudku), ani řeč. Nepřiznání tak vysokých příjmů pocházejících od pachatele daňové trestné činnosti za činnost související s podnikáním obviněné v jejích daňových přiznáních, k němuž rozhodně nemohlo dojít v omylu či nevědomky, jakož i jejich dodatečné přiznání až po zahájení trestního stíhání, kdy se na celou věc přišlo, svědčí výhradně o tom, že si obviněná byla vědoma protiprávnosti svého postupu a především nelegálnosti těchto příjmů. Odvolací soud také vůbec nezohlednil zcela zjevnou neobvyklost výše dosažených příjmů v porovnání s činností, kterou měla za inkasované prostředky obviněná fakticky vykonávat. Že vyplacené částky značně převyšovaly běžnou odměnu obviněné, je zřejmé již z prostého porovnání příjmů J. K. od jiných klientů. Jak lze zjistit z daňových přiznání obviněné, zatímco před tím, než začala spolupracovat s J. T. a společnostmi na jeho osobu navázanými, vykazovala příjmy řádově ve výši 400.000 Kč ročně, srovnatelnou odměnu jí T. vyplatil za činnost pro společnost B. - R., s. r. o., za pouhé dva měsíce. Za necelý rok spolupráce obviněná vyinkasovala od společnosti B. - R., s. r. o., 1.600.000 Kč. Celkem od J. T. obdržela 3.450.000 Kč, a to vše mimo pozornost daňového orgánu.

Navíc je zcela v rozporu se zásadami logiky, aby J. T. zcela sám vytvářel zkreslené sestavy o výdajích a příjmech, předkládal je pak údajně nic netušící J. K., čímž ji de facto uváděl v omyl s rizikem, že na vše sama jako osoba orientující se v účetnictví přijde, přesto jí pak platil enormních 200.000 Kč měsíčně za pouhý převod zkreslených tabulek do daňových přiznání.

K tomu je namístě ještě doplnit, že odvolací soud přehodnotil důkazy dokládající transakce mezi zemřelým J. T. a obviněnou J. K., aniž by sám provedl jediný z důkazů týkajících se těchto transakcí, což by jej opravňovalo jiné skutkové a právní závěry oproti logickým závěrům přijatým Krajským soudem v Ostravě v tomto směru učinit. Odvolací soud ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu nemůže korigovat skutkové a právní závěry nalézacího soudu jen proto, že sám na základě svého přesvědčení zhodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem.

Lze shrnout, že pokud nalézací soud provedl kompletní dokazování, jež připadalo v úvahu, a přistoupil k hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 trestního řádu, důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, a učinil na jejich podkladě logicky odůvodněná a přesvědčivá skutková zjištění, nemůže odvolací soud zrušit napadený rozsudek, aniž by sám provedl důkazy, resp. získal nové důkazy či zopakoval všechny rozhodné důkazy již provedené, které by opravňovaly jiné skutkové a právní závěry; přitom ovšem také musí svůj opačný názor řádně a logicky zdůvodnit (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.6.2012 sp. zn. 11 Tdo 522/2012).

Krajský soud v Ostravě přitom provedl podrobné dokazování a dovedl logické skutkové závěry, které následně i správně hmotně právně kvalifikoval. Naopak Vrchní soud v Olomouci přistoupil toliko formalistickým způsobem k zopakování jednoho důkazu z několika důkazů svědčících o vině obviněné, a to předložením přepisu odposlechu telekomunikačního provozu jako listiny, nikoli faktickým přehráním odposlechu, jak při dokazování správně učinil soud nalézací (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.8.2017 sp. zn. 11 Tdo 764/2017). Odvolací

soud následně ve vztahu k hodnocení tohoto důkazu nepostupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, neposoudil všechny rozhodné skutečnosti a nijak významněji nezohlednil množství ostatních důkazů, na nichž nalézací soud při zohlednění všech rozhodných okolností v odsuzujícím rozsudku založil logickým způsobem své skutkové závěry. Tím odvolací soud deformoval obsah nejen toho jediného důkazu, který provedl, ale veškeré skutkové závěry, k nimž nalézací soud dospěl. Nadto svůj postup ani řádně neodůvodnil, čímž jej učinil nepřezkoumatelným. Odvolací soud tak postupoval v rozporu se shora uvedenými ustanoveními.

K tomu je namístě doplnit, že na podkladě uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 trestního řádu, jelikož tato činnost soudu spočívá v aplikaci procesních, a nikoliv hmotně právních ustanovení, v předmětném případě však vadný postup odvolacího soudu vedl k situaci, kdy nastal extrémní nesoulad mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými okolnostmi z nich správně dovozenými nalézacím soudem, který je k tomu primárně povolán, na jedné straně a chybným postupem přijatými skutkovými závěry a právním posouzením věci ze strany odvolacího soudu na straně druhé. Takový stav umožňuje, aby Nejvyšší soud v dovolacím řízení napravil vady, k nimž v tomto případě došlo. V postupu Vrchního soudu v Olomouci je nutno shledat tak zásadní vady a nedostatky, které svědčí o zjevném flagrantním nerespektování zásad a pravidel, podle nichž mají být uvedené postupy realizovány. Odvolací soud neprovedl žádné nové důkazy, ani nezopakoval všechny pro věc obviněné J. K. zásadní a podstatné důkazy, ale porušuje tím zásadu bezprostřednosti, toliko izolovaně a neúplně přehodnotil jen některé ze stěžejních důkazů provedených před Krajským soudem v Ostravě a vyvodil z nich opačná skutková zjištění vedoucí k vydání překvapivého a nepředvídatelného rozhodnutí. Právě v tomto směru je nutno spatřovat vadu naplňující dovolací důvod dle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu spočívající v nesprávném právním posouzení skutku, neboť skutková zjištění a na ně navazující právní závěry odvolacího soudu se výše popsáním postupem dostaly do extrémního nesouladu s provedenými důkazy (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14.12.2011 sp. zn. 3 Tdo 1557/2011 či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14.4.2016 sp. zn. 4 Tdo 336/2016).

Závěr Vrchního soudu v Olomouci, že ve smyslu § 226 písm. c) trestního řádu, že nebylo prokázáno, že skutek spáchala obviněná J. K., je tak v extrémním nesouladu se skutečným obsahem provedených důkazů. Za tento je třeba považovat mj. kardinální logické rozpory ve skutkových zjištěních a z nich vyvozených právních závěrech, opomenutí a nehodnocení stěžejních důkazů, jestliže zásadní skutková zjištění v rozhodnutí zcela chybí vzhledem k absenci příslušných důkazů, popř. jsou založena na důkazech, které zjevně nemají žádnou vazbu na soudem deklarovaný obsah provedení dokazování, či jsou dokonce zřetelným opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování. O takovou situaci jde i v nyní předkládané věci, protože z okleštěného provedení dokazování předložením přepisu odposlechu dovodil vrchní soud skutkové závěry, které odporují skutečnému obsahu důkazu, a dále učinil svá vlastní skutková zjištění, aniž by je mohl opřít o další provedené důkazy a skutečnosti z nich ve vzájemných souvislostech zjevně vyplývající.

Zde je namístě zdůraznit, že vada skutkových zjištění spočívající v tzv. extrémním nesouladu skutkových zjištění a provedených důkazů umožňuje průlom do skutkových zjištění soudů v rámci dovolacího řízení na půdorysu uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. Kategorie tzv. extrémního nesouladu přitom nelze považovat pouze za projev základního práva obviněného na spravedlivý proces, tj. práva svědčícího toliko obviněnému jakožto jednotlivci. Spravedlivé a zákonné rozhodování soudů je totiž nutno považovat za obecně platný komponent ústavního vymezení České republiky jakožto demokratického právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy, ve vazbě na čl. 2 odst. 3 a čl. 90 Ústavy - např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.3.2018 sp. zn. 8 Tdo 260/2018).

Na základě uvedených důvodů bylo namístě jednání obviněné popsané ve zprošťujícím výroku z napadeného rozsudku Vrchního soudu v Olomouci posoudit jako žalovaný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 trestního zákoníku. Pokud takto Vrchní soud v Olomouci nepostupoval, ale obviněnou naopak zprostil obžaloby, přičemž své rozhodnutí založil mj. v důsledku svého nesprávného postupu na tzv. extrémním nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a učiněnými skutkovými zjištěními, a zároveň skutek obviněné nesprávně právně posoudil, pokud dospěl k závěru, že obviněná svým jednáním nenaplnila subjektivní stránku žalovaného zločinu, zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu.

S ohledem na popsané skutečnosti

n a v r h u j i,

aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit s ohledem na § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu:

1. podle § 265k odst. 1, 2 trestního řádu za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 trestního řádu zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28.6.2018 sp. zn. 1 To 69/2017 v jeho částech I., II. a III., a dále zrušil i všechna další rozhodnutí na tyto části rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
2. a dále postupoval podle § 265l odst. 1 trestního řádu a přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Pokud by Nejvyšší soud shledal, že je v posuzované věci nutno rozhodnout jiným způsobem, než předpokládaným v § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu, vyjadřují i pro tento případ souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání.

Brno 27.9.2018

otisk úředního razítka

JUDr. P. Zeman
nejvyšší státní zástupce